

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVI Número 2292 15 cèntims = Atrassada, 30

—No s'espantin, senyors, que el Carnaval ja és aquí! A Espanya sempre n'hi haurà de Carnaval!

GRANS PARTITS INTERNACIONALS

SERVETTE F. C. de Ginebra

Campió de Suïssa, contra

F. C. BARCELONA

campió de Catalunya i d'Espanya

Dies 10 i 11 de febrer - Camp de Les Corts - A les 3'15, tarda

PREUS: Llotges, 35 pessetes; Tribunes, 5 pessetes; Preferències, 2'50 pessetes; Goals i laterals, 1 pesseta, i Entrada General, 2 pessetes.

CASA ESTABLERTA EN 1890

Carme, - 51, botiga
AL REGULADOR

Telèfon A 62

BARCELONA

HERNIATS (TRENCATS)

Voleu curar-vos les hernies? Voleu evitar el seu desenrotlló? Voleu prevenir-vos dels seus perills? Voleu anar còmodes? Amb els braguers que fabrica l'especialista PERE SIMON obtindreu totes aquestes aventatges.

Hi ha braguers de 5, 10, 12, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45 i 50 pessetes un. Faixes higièniques per a evitar l'abort i dilatació del ventre. Braguers per a la curació radical de les criatures. Objectes de goma per a la higiene en general. Cotons i gasses per a la curació de ferides segons el Dr. LISTER

QUINTET

The Merry Boys

Orquestrina

Jazz-Band

Repertori Americà

Per contractes:

Josep Vila

Unió, 13

BARCELONA

LINIMENT DE SLOAN

MATA
DOLORS

El MAL
semp e
és
vençut
pel BE

Sempre el dolor
és vençut en poca estona
aplicant a la part dolo-
rida o contusionada el
remei famós a tot el món

LINIMENT DE SLOAN

Contra el Reumatisme, les
Neuràlgies, i els
cops, caigudes, i
torçades a que tan
exposats estem en
el treball i l'esport.

Penetra sense massatge
El venen tots
els apotecari

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

PRESENTS A MADRID

Amb motiu de marxar cap a una redacció de Madrid En Manel Fontdevila, al qual no volem tributar elogis perquè fa una setmana que està en plena glòria, li dedicarem un banquet en el qual En Santiago Rusiñol, amb eloqüència riallera, deia:

—Ja'ls hi hem enviat a Madrid prous comissions del Foment de la Producció Nacional i de la Cria Cavallar; ja els hi hem enviat prous representacions del Comerç, de la Indústria i de la Navegació, per a que no els hi enviem homes que siguin alegres i que tinguin intel·ligència per a tot, menys per a les coses pràctiques.

Ai, amic Rusiñol, que no fem més que enviar-los-hi els pocs homes alegres que tenim! En el ram del llapis, teníem an En Bagaria, cridaire, xerraire, gesticulador, galvana, mig indio, mig català i mig madrileny, per terceres parts donant un total absurd, i ens l'han robat. Teníem un music que era l'únic que feia musica alegre, si volia, perquè si li convenia la feia ben trista, l'Amadeu Vives, i a Madrid hi viu, menys un mes que va a Sant Pol, a l'estiu, per a tenir idil·lis filosòfics amb En Pere Corominas. Teníem una cupletista, la Pilar Alonso, i ja és més de Madrid que de Barcelona. A l'últim produïrem dos toreros, En Llapissera i Charlot, i ens abandonaren. L'«Amichatis», que fa drames, però que també fa «vaudevilles», i tant els drames com els «vaudevilles» són bons, ha marxat a Madrid, i En Manel Fontdevila, capità de la tropa periodística de la nit, bromista de totes les bromes, verdes i madures, escrites i parlades, se'ns en va també. I vos mateix, Rusiñol, que hauríeu d'ésser nostre exclussivament, perquè solament nosaltres comprem el vostre humor agredolç, no sou tant de les Rambles com de la Porta del Sol?

Aquests són els nostres perquè són els alegres i perquè ens acompanyen pels camins de la vida que

no són precisament els dels savis. En Borrás, la Xirgu, En *Xenius*, poden anar-se'n a Madrid perquè an allà seran tant caps de brot com an aquí. Se'n poden anar també, En Comas i Sola pels astrònoms i el Dr. Turró pels bacteriòlegs, i En Puig i Cadafalch per l'Arquitectura i el període romànic. Però que'ns deixin als Rusiñols i als Fontdevilas, que'ns deixin als que fan beguda, als que tenen mandra, als que corren de nits, als que porten alegria, als que diuen «frasescitas», als que s'estimen l'amor físic i l'amor romàntic, als que'ns porten llibres encara que els facin, als que se'n riuen de tot, però en el fons del fons sostenen un culte íntim a les grans coses.

L'Anatole France demanava per als seus amics uns quants grams de bogeria. Nosaltres, per als nostres, també. Per això ens planyem de que Madrid no se'ns emporti, a un home ple de seny, al senyor Molins, president de la Patronal, per exemple, i ens agafi an En Fontdevila, amb el qual Barcelona perd aquells quatre grams de bogeria que l'Anatole France pensava que eren els quatre granets de sal que amaneixen la vida.

PARADOX

L'amistat ben entesa...

En el banquet de comiat donat an En Manel Fontdevila, abans de parlar En Rusiñol, En Junoy, En Santpere i En Fontdevila, parlaren uns quants, que foren com aquells coets que anuncien la festa. Un d'ells fou En Tubau, redactor d'*El Sol*. Ell no ho volia, però tant insistiren que s'aixecà, per a dir-nos que ell com a bon català, era home pràctic, i volia demanar una cosa:

—Ja que està aquí En Santpere, jo demano que li estreni una comèdia an En Fontdevila, que fa un any li té entregada.

En Santpere ho prometé i En Tubau va rebre uns cordials aplaudiments.

—Això és un home pràctic!—digueren alguns.

—I tant!—respongueren uns altres.—Com que En Tubau és el col·laborador d'En Fontdevila, en la comèdia que demana s'estreni.

D'ELECCIONS

Preparant les armes per a salvar al poble.

Llunàtics

A la plaça d'Urquinaona i a la de la Universitat se acostumen a posar—aquests dies no perquè no fa lluna plena—uns minyons amb un telescopi en el qual permeten guaitar per trenta cèntims el misteri del cel i el de la lluna. Se forma rotllo i apareixen tots els tòpics de l'astronomia popular.

—Fa rodar el cap—diuen uns.

—Arriba a donar por—confessen d'altres.

Aquell telescopi és una petita finestra oberta a l'infinit. Els ingenus, uns s'astoren, i els altres se limiten a cercar estrelles. En aquesta ocupació trobarem a uns amics l'altra nit. Després de passejar els ulls amb el telescopi, seguien mirant el cel, ja plens d'amor per la celestia.

—Aquella estrella és Venus—digué un.

—No, que és Júpiter—objectà l'altre.

I un tercer amic, l'amic que guaita al cel preocupat amb les coses de la terra, digué:

—Si que és tenir bona vista per a reconèixer el sexe en aquesta distància.

El mot de la masia

En Tòfol, pagès de fora (que també n'hi han de pagesos de dins, i d'altres que el fan el pagès i no ho són) és posseïdor d'una masia del poble de Muscaroles, anomenada «Cà'n Sopes».

I un quiet i fresc matí setembrat mentre, ell i jo, menjàvem figues, recolzats en un llindar de la masia, em feu sabedor de l'origen del seu mot.

—Doncs, sí—deia—fa cent anys que per un fet del propietari, que fou, d'aquesta masia, anomenat Baldiri, la motejaren així.

Devingué que En Baldiri tenia mantes ganes d'anar a fer un bon dinar en una fonda de Barcelona; era una gran cosa, per a ell, donar-se aital gust, acostumat a la cuina pagerola de la masia, i un diumenge es decidí d'anar a complir son desig.

Arribà a ciutat i en la primera fonda que vegé, va entrar-hi. S'acomodà en qualsevol taula i al veure'l

el cambrer li presentà la carta del dia, quina, en son començament, estava disposta de la següent faisó:

SOPA.—DE CALDO

SOPA.—D'OU

SOPA.—DE PEIX

SOPA.—JULIEN

.....—.....

.....—.....

En Baldiri no sabia de lletres, ni volia que fos dit que no'n sabia; així, cridà al cambrer:

—Ep! hereu... porteu-me això, de la primera!

I assenyala la primera sopa de la carta.

I prompte li fou servida la de caldo.

—Sopes?—digué per a si En Baldiri. —Encara que per a començar ja va bé...

—Què més?—preguntà el cambrer, al notar el plat buit.

I En Baldiri entre dents i fent com si llegís la llista:

—Ara deu venir el tall—i cridà:—mira, porta'm això de la segona.

I el cambrer li serví lo que demanà.

En Baldiri, al veure la sopa d'ou, tot estranyat alternava les mirades, ara al plat, ara al cambrer.

Ja empassada la sopa, repetí el cambrer:

—Què més?

A lo que objectà nostre pagès tot seriós:

—De la tercera! Veiam quan rediable vindran els talls!

I també, ben aviat, li fou servida la de peix.

No pogué aguantar més; i veient que solament li portaven plats de sopa, sense ni tastar-la, pegà enfutismat un fort cop de puny a la taula, pagà i fugí de la fonda més que depressa.

A l'ésser al carrer, topà amb En Cisco, de «Cà'n Rampa», també de Muscaroles.

—Ola, Baldiri!

—Tafoll, Cisco! on vas per eixos mons de Déu, recristina!

—Mira, vaig a dinar aquí, an aqueixa fonda...

—No!—cridà En Baldiri de repent i posant-li una mà plana sobre el pit—no hi entris! mala reira! no hi entris, que en aqueixa fonda només tenen que sopes!...

Però, En Cisco, quan es veié sol, hi entrà per a cerciorar-se d'aital nova...

Com reia En Cisco, al saber pel mateix cambrer la pagesada del seu amic!

I tal com va passar ho comptà i ho recomptà per tota la comarca de Muscaroles. I des de llavors en cent anys complerts, avui encara en diuen de la masia que soc posseïdor, «Cà'n Sopes».

I profetitzen els del poble que, mentre no sia derrocada serà vivent aital mot, pels segles dels segles, car el motejar de la veu popular és pels segles dels segles.

Un personatge

A la porta d'un teatre qualsevol hi ha un trinxe-
raire malcarat, groller, sorrut.

Crida, corre d'un cantó a l'altre, empaita a la gent
que es disposa a entrar al teatre. Ens havíem equivo-
cat, no és un trinxeiraire: és un revenedor.

Un amic li diu a un altre amic:

—El veus? D'aquí a pocs anys serà empresari.

El mico i el cabrit

El doctor Voronoff, que ha tornat la joventut a
Maeterlink, es disposa a visitar Espanya. El doctor
Voronoff canvia un vell en jove injectant-li certes
glàndules de mico.

Si vé a Barcelona, que si que hi vindrà perquè
tots els vells verds ja l'esperen amb candeletes, el
doctor Voronoff es trobarà amb una sorpresa: la de
que un altre doctor ha tingut la pensada d'injectar als
vells i als cansats sang de cabrit.

No riguin que no es tracta pas d'una broma. Un
aristòcrata barceloní—un aristòcrata!... un ric,—molt
conegut entre dones de teatre i de cafè concert ha
seguit el tractament del cabrit. Però li ha passat una
cosa molt llastimosa: ha tingut un fill que menja sal
i favons, bela i es dóna cops de cap contra les parets...

L'última moda

A Nord Amèrica les senyores han llençat una nova
moda. Aquesta moda que ja està en camí d'Europa,
consisteix en pintar-se dibuixos i llegendes a les pan-
torrilles.

Si aquesta moda arribés a Barcelona i l'adoptessin
els senyors veuríem coses preciosíssimes. Un regidor,
per exemple, s'hi podria pintar una guardiola i unes
lletres que diguessin: «Viva mi dueño». Un poeta

En Puig i Cadafalch ha donat una conferència sobre l'Art Li-
túrgic als claustres de San Cugat del Vallés, en la qual pa-
lesà una volta més els grans coneixements que té respecte a l'art
de la construcció.

Es clar, com que és dels homes més *constructius* de Catalunya!
Sinó que ho digui la magnífica posició social que s'ha *cons-*
truit en poc temps.

—Si ja ho deia jo que l'agafarien al del Banc de Barcelona. Aquest
garrofer de Sagunto porta mala estrugància!

LA MANERA D'ACONSEGUIR L'AUTONOMIA

El glosador és un home que s'avorreix. No creu, per això, ésser una excepció: al món s'avorreix molta gent, se'n avorreix tanta que ja ni se'n adonen.

El glosador té dues maneres per a curar l'avorriment: fer beguda i llegir els diaris. Llegir els diaris és més divertit de lo que generalment es creu. Un dels diaris que diverteixen més al glosador és *A B C*. *A B C* és considerat per la majoria d'espanyols com una espècie de *Daily News*, és a dir, com un diari modern, europeu, civilitzat. Però no deixa d'ésser un diari provincià, un diari per a famílies.

A B C s'ha distingit sempre per la seva ràbia absurda—una ràbia de porteres, de veïnat, de mal veïnat—a Catalunya. *A B C*—que en la premsa espanyola no és res més que el «Juanito»—no perd ocasió d'atacar a Catalunya. *A B C* pinta a Catalunya com un país de revolucionaris, de dinamiters, de incendiàries, de gent sense respecte i sense creències. I se'n horroritza. Perquè *A B C* és un diari de l'època de Ferran VII. Què hi farem!

Aquests atacs del diari del senyor Luca de Tena, són tan de boig que a vegades, al tirar-se a fons, el deixen en ridícul i al descobert.

Dies passats *A B C* donava una solució graciosíssima per a acabar el catalanisme. A totes les escoles catalanes—el diari per a famílies reconeixia que a Catalunya tenim escoles, cosa que no tenen a Les Hurdes ni en altres llocs d'Espanya—s'obligaria a ensenyar l'idioma oficial, a llegir-lo i a escriure'l correctament. Tot aquell ciutadà que a l'arribar a la majoria d'edat no parlés, llegís i escrivís correctament el castellà, seria considerat com no espanyol.

Molt bé. Anem a pams, ara, i a veure si ens entendrem. Aquí hi ha, encara, catalanistes, catalanistes de la dreta, de l'esquerra i d'allà on sigui. Encara es creu en Catalunya. Encara es creu amb l'autonomia, s'hi creu més que amb el *pavo republicano*.

Encara es lluita per l'autonomia. Encara hi han sardanes, i barretines, i quatre barres, i llibres catalans, i, gairebé, teatre català, i *Segadors*. Encara de tant en tant els catalanistes surten a cantar a la Rambla i a donar feina a la policia. Encara Catalunya és un fet.

Doncs, gràcies al diari per a famílies, aconseguirem l'autonomia. L'aconseguirem sense crits, sense cançons, sense quatre barres, sense barretines, batusses ni manifestacions; l'aconseguirem a la quieta, a la tranquil·la, sense amoinar-nos-hi, sense cansar-nos-hi: amb paciència.

A la vegada que aconseguim l'autonomia matarem un refrà, el de que «qui s'espera es desespera». Nosaltres esperarem a plaço fixo, i poc temps: vint-i-cinc anys, i d'una manera ben senzilla. Obligant als fills, els qui en tinguin, i tinguin a la vegada diners per a enviar-los a estudi, a que *tan sols* aprenguin el català. Als vint-i-cinc anys seran declarats no espanyols, és a dir, autònoms.

Ve't aquí com, segons *A B C*, el diari per a famílies, Catalunya pot obtenir l'autonomia.

XARAU

Fris

*Ja en el si de llur mare,
petits, insinuants,
m'agraden els infants!*

M'agraden quan arriben
des de terres enllà,
i truquen a la porta,
sentir el «Déu vos guard»
dolç com un bel d'ovella,
dolorós com un plany,
amb que aquest món saluden,
i això, pobres infants!
que venen a la vida
sense saber on van.

M'agraden quan comencen
a aprendre de parlar,
i quan, tot sols, s'arrisquen
a dar el primer pas;
quan salten i quan corren;
quan juguen exaltats;
quan senten gelosia
d'algun petit germà;
quan treuen les dentetes;
quan la primera els cau
i, en sa boqueta closa,
obert deixa un portal
que hi passen les mentides,
anunci dels set anys.

.....

Ja quan tot just apunten,
petits, insinuants,
en el si de llur mare,
m'agraden els infants!
M'agraden sempre, sempre:
dormint, rient, plorant...
Tan sols me desagraden
quan deixen d'essè infants.

J. PONSÀ

LICEO

Encara que aquest any no és pas de lo que abunda més, la musica wagneriana no hi ha pogut faltar-hi. Després de *Els Mes-tres Cantaires*, tan ben cantats i no menys millorment presentats, hem tingut la sort de sentir un *Tristany i Isolda* digne de tots els elogis. A nosaltres, francament, de les obres d'En Wagner la que ens plau més és aquesta, en quina el music ens fa sentir amb tota la força la passió que res atura; potser és l'obra que més en relleu posa el caràcter d'En Ricard Wagner.

La interpretació, encertadíssima; no hi ha més que dir. El mestre Max Schillings sapigué fer-nos fruir de totes les belleses que conté la partitura de *Tristany i Isolda*.

— Durant la temporada de Quaresma, donarà en el nostre Gran Teatre quatre concerts l'eminentíssim pianista Emil Sauer. Aquests tindran lloc els dies 22 nit, 25 tarda i 28 febrer i 3 març nit.

TIVOLI

Finit e' gel, dilluns debutà an aquest teatre el genial actor Ermette Zacconi. Les representacions que fins ara hi ha donat han constituït un èxit sense precedents.

AL BALL DEL CIRCOL ARTISTIC

—Es veu que això de fer de guerrero no prova a ningú: ni a mí!

ROMEA

La setmana passada es despedí del públic d'aquesta casa el gran actor Ermette Zacconi.

Les obres darrerament representades, com són *Re Lear*, *Desbètica domata*, *Padre Prógido*, constitueixen altres tants triomfs de l'eminent actor, el treball del qual supera a tot elogi.

— An aquesta casa s'estrenà dijous de la setmana passada una comèdia en tres actes del senyor Maristany, titulada *La riquesa de Simónides*.

Francament, davant un cas com el del senyor Maristany, dubtem entre sapiguer si és ell que no sap lo que és teatre o som nosaltres.

Tanmateix, hem de confessar que fer teatre a l'estil del senyor Maristany, costa ben poc, doncs ni fins cal sapiguer com ni de quina manera s'escriu l'idioma que a hom, encara que només sigui per casualitat, li vé bé d'escriure.

La interpretació fluixeta, però es comprèn. Qui pot fer més?

GOYA

El rugir del león, comèdia en tres actes de Pilar Millán Astray, estrenada an aquest teatre per la companyia de Na Carmeta Oliver Cobeña, si bé és una producció de grans belleses sentimentals, s'hi noten certes vulgaritats que no obstant queden fàcilment esborrades.

La presentació immillorable.

La interpretació, per part de Na Carmeta Oliver Cobeña, excel·lent. Igual diem de Na Carme Cobeña. Els demés, discrets.

Pilar Millán Astray va ésser molt aplaudida, obligant-la a presentar-se al públic al final del segon i tercer acte.

POLIORAMA

La moral del amor, comèdia en tres actes dels senyors Josep A. i Ferran Pernández Portero, ha sigut un veritable èxit.

Es tracta d'una comèdia que sense grans pretensions fuig de tota «muñosecada» i això en els temps que correm és una gran cosa.

— Per a aquesta setmana hi ha anunciada l'estrena de la comèdia *El cura de Longueval*, arreglada al castellà per En Lluís Valdés.

ESPAÑOL

Aprèta... Currutacol és el darrer plat vodevilesc servit an els concurrents d'aquesta casa.

Al fi i al cap, res de nou. Unicament cal assenyalar l'èxit que amb totes aquestes obres obtenen En Santpere i els seus, i això és lo important.

NUEVO

L'actuació de la companyia argentina Muñio-Alippi, constitueix un veritable èxit.

Malgrat i ésser el repertori d'aquesta companyia un xic fluixet, és interpretat amb tan bona voluntat i el conjunt és d'aquells que nosaltres no hi estem gaire acostumats, que el públic aviat deixa de banda l'escàs valor de les obres.

Fins ara, lo que pot assenyalar-se com una mica important és: *Los dientes del perro* i *La borrachera del tango*.

CÓMICO

Diumenge passat va posar-se en escena *Magdalena, la mujer adúltera*, drama predilecte del públic d'aquesta casa.

Tota la companyia hi estigué encertada, sobretot la senyora Caparó que fa una veritable creació del paper de Magdalena.

EL RETORN ELS CAPTIUS

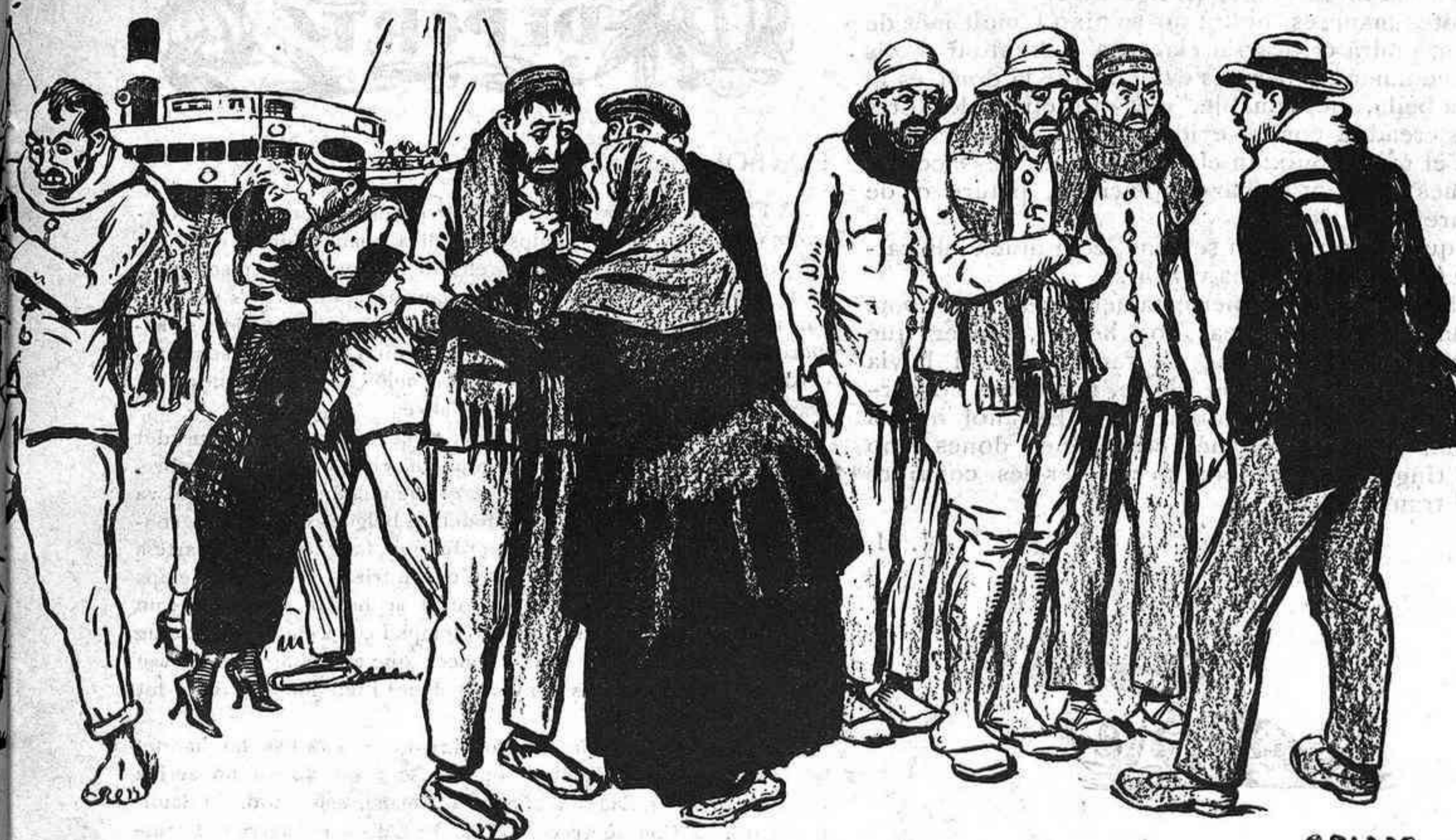

—Si no són els nostres fills!.. Si són morts que caminen!

—A l'any 60 erem menys polítics, però erem més homes, i això no passava.

—Per a obtenir-ho d'aquesta manera, més me n'haguessin deixat allà!

—Ja ho veieu, mare: els escapularis els torno, però la salut se me l'han quedat.

—Ja heu vist quin compte d'aliments ha presentat el moro? Quina barra!...
—Més en tenim nosaltres de pagar-lo!

— Per a demà hi ha anunciada la represa del importantíssim drama social *El Sol de la Humanidad*, inaugurant-se així, després d'haver representat *Los malos pastores*, les representacions de aquest gènere i de quin l'empresa d'aquesta casa té grans nòvetats.

TEATRE ESCOLA

El dia primer del que som, la companyia Gener-Conti, que amb tant èxit vé actuant, representà la bonica comèdia d'En J. Pous i Pagés *Papallones*, distingint-se en la interpretació la senyoreta Rodríguez i els senyors Gener i Panadés.

MUSIQUERIES

Associació Intima de Concerts.—Avui, a dos quarts de deu de la nit, tindrà lloc el novè concert a càrrec del Trio Viena. Seran executades obres de Beethoven, Schubert i Brahms. En parlarem.

Orfeó Català.—Diumenge passat tingué lloc la festa a la memòria del gran rei En Jaume el Conqueridor.

Fou ofrenat a la senyera un relicari contenint un rull de cabells del gran rei català.

Es llegiren diferents poesies patriòtiques de tots els indrets de nostra terra, acabant amb un escollit concert per l'«Orfeó Català», que finalitzà amb *Els Segadors*.

Les dones

Tal com tots els gats fan les mateixes gatades i totes les mones les mateixes monades, les dones tenen totes un mateix estil i un mateix instint. Els homes tenen cada u un criteri distint, una diferent percepció de les coses, i uns gestes i actituds diferents.

Les dones no; independentment del gènere que cada una tingui bo o dolent, agre o dolç, viu o ensopit, les dones tenen una peculiar manera de raciocinar i uns moviments instintius en totes idèntics.

Això es nota més en els detalls que en les coses grosses.

Ha estat prou comentat el detall de que les dones baixen d'un tramvia en marxa sempre en direcció contrària. Per a fer un xisto diuen molts que això és per esperit de contradicció. No: és per instint, com igualment per instint el que les dones encenguin els mistos no fent un *racl* sec, com els homes sinó amb un *ric ric, ric* continuat, fins que el misto s'encén i els crema els dits. Invitem a nostres llegidors a que comprovin aquest detall fent encendre un misto, davant seu, a les seves mullers o criades.

Altre geste peculiar de les dones és el que quan

expliquen una cosa, uneixen la punta del dit índex amb la del dit polç de la mà dreta, com si senyalessin una O, deixant enlaire tots enravenats els altres dits. És un detall instintiu de la seva delicada feminitat.

Aquesta posturera unió de dues puntes de dits, és l'antitesi de la grapada masculina.

Una dona explicarà lo que li ha dit una amiga, de la manera següent:

«Ha vingut l'Elvira i m'ha dit que el seu marit ha comprat no sé quants mils pams de terreny a Puigcerdà, que li costen no sé quantes mils pessetes, però hi ha no sé quants mils arbres fruiters». Un home creuria que això no és saber res. Una dona, no sapiguent del cert ni quants pams, ni quantes pessetes, ni quans arbres, creu saber-ho tot.

També és particular, en les dones, la mala opinió que tenen d'elles mateixes, és a dir, de les demés dones.

El noranta per cent de les dones geloses (i tenen gelos el noranta per cent de les dones) els tenen de la següent manera: No tenen por de que el seu marit conquisti sinó de que sigui conquistat. «Hi ha dones (i no's refereixen a les dones de tothom sinó a les conformes) que són molt atrevides: no miren si els homes són casats o no i se'ls mengen amb la vista.»

—Apa, buenas! Fins a una altra!

(Això deu ésser una de tantes exageracions femenines, puix nosaltres no hem tingut mai la sort de que una dona intentés conquerir-nos.)

De totes maneres, podrà dir-se això i molt més de les dones; podrà criticar-se la seva mentalitat i els seus procediments, però és evident que la dona és la cosa més bella, més amable, més atractiva de totes les coses creades, com és evident també que la dona governa el món, puix en el fons de totes les accions dels homes, s'hi pot trobar l'intenció de plaure o de complaure a una dona.

Ara que la dona és un ser que, com diuen els castiços, *se las trae*, també és veritat.

El Pare Etern va fer perfectament creant un home i una dona. Si hagués creat dos homes, potser que s'haguessin avingut, ja que al Paradís no hi havia sindicalistes del Únic ni del Lliure, ni polítics conservadors ni lliberals, ni futbolistes del Español ni del Barcelona, mes, si hagués creat dues dones, no n'hauria tingut poca de feina per a fer-les conviure en pau i tranquil·litat...!!

J. M.

Amor mullat

Plou a torrents. Una dona esbelta espera el tramvia de circumvalació ja fa mitja hora.

Per fi arriba, ple de dintre, de davant i de darrera. L'últim que ha pujat a la plataforma, és un senyor de mitja edat, una mica presumit, una mica massa entonat.

El tramvia s'atura inútilment davant de la parada on la dona s'espera picant un adocú amb el taló. Ningú baixa. Quin humor, tenir d'esperar-ne un altre amb aquells dolls d'aigua!

Suggerint-li una idea diabòlica, aixeca els ulls per a fer-se càrrec de que aquell senyor de la plataforma la considera i la troba agradable.

Convençuda de que li plau, li llença una mirada carregada d'eloqüència que vol dir:

—Senyor; jo no el conec!... No sé qui és, però tinc de confessar-ho: m'ha fletxat!

El tramvia arrenca; ell la saluda amb un moviment de cap alegre i fastuós, contestant a la llambregada de la dona desesperada sota la pluja. Salta a terra com magnetitzat, però al pretendre juntar-se amb ella, veu amb estupefacció com fa un bot i puja a la plataforma a ocupar el reduït espai que ell acaba d'abandonar.

Ella, per fi es veu trespolada pel tramvia mentre el senyor enganyat es queda allà plantat sota l'aigua, amb un pam de boca oberta i mirant com ella li envia un somriure de remerciament.

FERRAN D'EGARA

FUTBOL

A Flandes s'ha post el Sol. Mercès en podem donar als senyors que seleccionen equips tres dies abans d'un partit i que per comble fan una tria incomprensible i bunyol. Mireu-se que'n fa de temps que cerquem una línia davantera; doncs no's pot trobar, millor dit, no se sap trobar. I és que els seleccionadors s'enmoren de noms llampants, com Monjardín i Sesúmaga, sense recordar coses tan dolces com En Carmelo i tan filosòfiques com l'Spencer, per a no citar-ne molts d'altres.

Hem perdut, però, d'una forma molt espanyola, hem perdut «amb molta honra»; ara, que'l gep no ens el treu ningú de sobre. Ens han guanyat d'un *goal de penalty* que ningú sap encara qui va fer (ni l'àrbitr tampoc), que els mateixos belgues no *chauvins* confessen que no van veure, hem perdut pel fang com Bonaparte a Waterlò; què hi farem!... Un altre cop, a triar l'equip amb temps i amb vergonya deportiva, no cercant aconsolar pidolaires, i un cop triat, a entrenar-lo també amb temps i consciència. Tant que ens convenia demostrar al món sencer que a l'Olimpiada ens van pispar el primer lloc els senyors belgues i tan poc que hem fet per a aconseguir-ho!...

Dels jugadors, els que tots coneixem com a «asos» ho han fet bé (exceptuant a l'Alcántara que sense ésser dolent no arribà allí on arriba), En Zamora, l'únic; En Meana, esplèndid; En Samitier (a qui el Comitè treu del seu lloc d'ala esquerra i el trasllada a la dreta per a que En Peña ocupi el seu lloc habitual) complint com ell sap fer-ho, En Piera, confirmant-se com internacional indiscutible; En Vallana i l'Acado, refermant sos llocs; l'Arrate, tornant per sos furs.

Amb aquests s'hi pot comptar fermament. A l'Alcántara el comptem apart; depèn la seva futura actuació de com quedi de la lesió del turmell. Els altres restants s'han d'eliminar, millor dit, s'eliminen sols. Els seleccionadors que vinguin tindran feina, veiam si la faran bé i aviadet, doncs el Suècia-Espanya s'acosta i un segon ridícul seria afros.

**

Malament comença el mes d'En Carnestoltes. Com a presagi de la *panadera* internacional, la Candelera ens obsequià amb dues batusses de pronòstic greu. Quatre a zero del Rapid vienès contra el campió i set a un del U. T. E. amb l'Europa. Diumenge les coses no anaren tan de corcoll, doncs el Barcelona bé o malament va poguer guanyar d'una mica al Rapid i l'Europa va perdre, amb molta desgràcia i jugant a la perfecció, per 3 a 1.

Aquests dos forasters, són de primera classe. El Rapid ja el coneixíem; l'U. T. E. és un equipàs d'una peça i té uns davanters i una defensa de lo millor que corre. Nosaltres, francament, quan veiem un futbolista que ha menjat pilota a tremolem; el record d'En Janda, sobre tot, ens fa pensar així i l'U. T. E. ens ha refermat aquesta opinió amb En Schall: que és el perfecte interior esquerra.

No és pas ço que hem dit tot lo notable dels darrers dies; és també molt interessant el que cap equip del grup A. hagi pogut guanyar als del B. L'Espanya, amb qui tothom s'hi veia amb cor, empata amb el Sans i guanya al C. de S. de Sabadell per 3 a 1; el Terrassa venç a l'Espanol per 1 a 0 i el Martinenc al Sans per 2 a 1. Comentaris... que els faci un savi.

BOXA

L'Elías tossut, ens prepara per a aquesta nit un altre *menú* esplèndid. Dos campionats d'Espanya, el dels pesos mosca entre En Vallespín, que creiem deu d'haver oblidat allò del cop del titella, i el nanet d'En Ferrand que ha anat a París a esmolar-se les ungles. L'altre és per al títol de campió del pes lleuger, que tan bé defensa sempre En Blind, contra el terrible Villar que pot donar-li un disgust al noi dels mussols. Desitgem tant a l'Elías com als boxadors una bona entrada i una bona sortida.

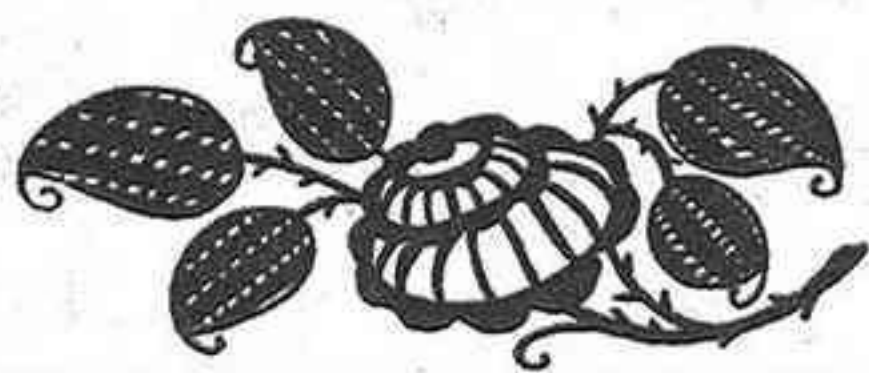
HOCKEY

Arbitrat a mitges per un jugador del Polo que mirava per casa i pel noi Prat, neutral i imparcialíssim, Pompeia i Polo feren el seu primer «match» de campionat al camp de l'elegància. ¿Sabeu les martingales de què es val cert club de futbol per a assegurar-se la victòria? Doncs això mateix fa el *círcol Polar arctic* amb l'hockey. Resultat d'aquestes filigranes fou l'anulació per l'àrbit polista d'un *goal* ficat als seus per un de sos mateixos mitjos. Ja ho sabeu, nois del garrot; quan us trobeu en perill, fiqueu-vos vosaltres mateixos la pilota a *goal* que això segons certs àrbitrs és *penalty-corner*.

El partit va acabar per 3 a 2 a favor del Polo, però si hi ha justícia creiem que donaran empat.

Ah! notícia sensacional. El 4 d'abril es jugarà a París l'Espanya-Bèlgica d'hockey. Esperem millor resultat que amb el futbol.

S...O...S...

PER BARCELONA

En les cadires de la Rambla del Mig

De la Rambla, en les cadires de lloguer
on hi seu el ciutadà i el foraster,
si us hi fixeu,
veureu que, diu molt allí l'estat present
del destí, funest o bo, d'algun client
que en elles seu.

.....
Mireu, aquell artista, amb gran barret,
i per corbata, portant de cotonet
quatre retalls;
i en badallar, deixa veure de què són;
ja de mandrà, ja de gana, ja de son
aquells badalls.

Cert geperut, assentat també hi veureu
qui diu que, ell, si moltes hores allí seu
és per salut
demostrant a tots plegats qu'és bastant viu
doncs, no fa res, i amb l'esquena dreta viu
el geperut.

Mireu, també, com espera cert galant
a una «estrella» d'un petit café cantant:
son ideal!

I l'espera, que al café no hi pot anar
perquè són molt els efectes a pagar.
i no té un ral.

Mireu, un públic funcionari de l'Estat
que un empleu espera, allí, bo i assentat
i ple d'afanys
que ha d'acceptar les almoines dels amics
per a mitigar ses pènes i fatics
i desenganys!

I aquell jove, a la poesia, aficionat
que's trenca el cap, i no troba l'entrellat,
també mireu

qui a l'hora de les brises matinals
va a inspirar-se pels barrancs i pedregals
i... res en treu!

.....
I si diu molt el destí d'eixos clients,
el destí de les cadires permanents

aombra i sol,
brutejades de les coses... dels pardals
i explotades en estar prou servicials,
també diu molt.

PETRONI II

—I doncs, com t'ho fas, des de que no es
juga, Juanita?

—Doncs, mira, com que no em puc estar
sense jugar, jugo al tennis!

—Que porta la sogra a passeig?

—No, la porto a l'Exposició del Moble, com a antiguitat.

PINTURA I ESCULTURA

Comencem per «El Siglo».

Aquesta setmana la Pintura no va sola; l'acompanya l'Escultura, sa germana gran, representada per una setantena d'estatuetes del malaguanyat Pepet Cardona, aquell *bibelotista* casolà que fent la competència an En Meunier, omplia els salons dels nostres rics de boniques figures i retrats en bronze de pam i mig.

Aquesta exposició pòstuma de l'excel·lent figurista es fa mereixedora de respecte; sembla talment que el seu esperit subtil es trobi a la sala i ens miri des d'un reonet, posant-se l'índex damunt dels llavis per a imposar-nos silenci.

Muxoni, doncs; admirem una volta més en les estàtues d'En Cardona l'execució nerviosa, l'expressió encertada, el moviment ben trobat, en fi, aquell sim-

pàtic *savoir faire* patrimoni dels artistes de bona fusta.

Llàstima de xicot.

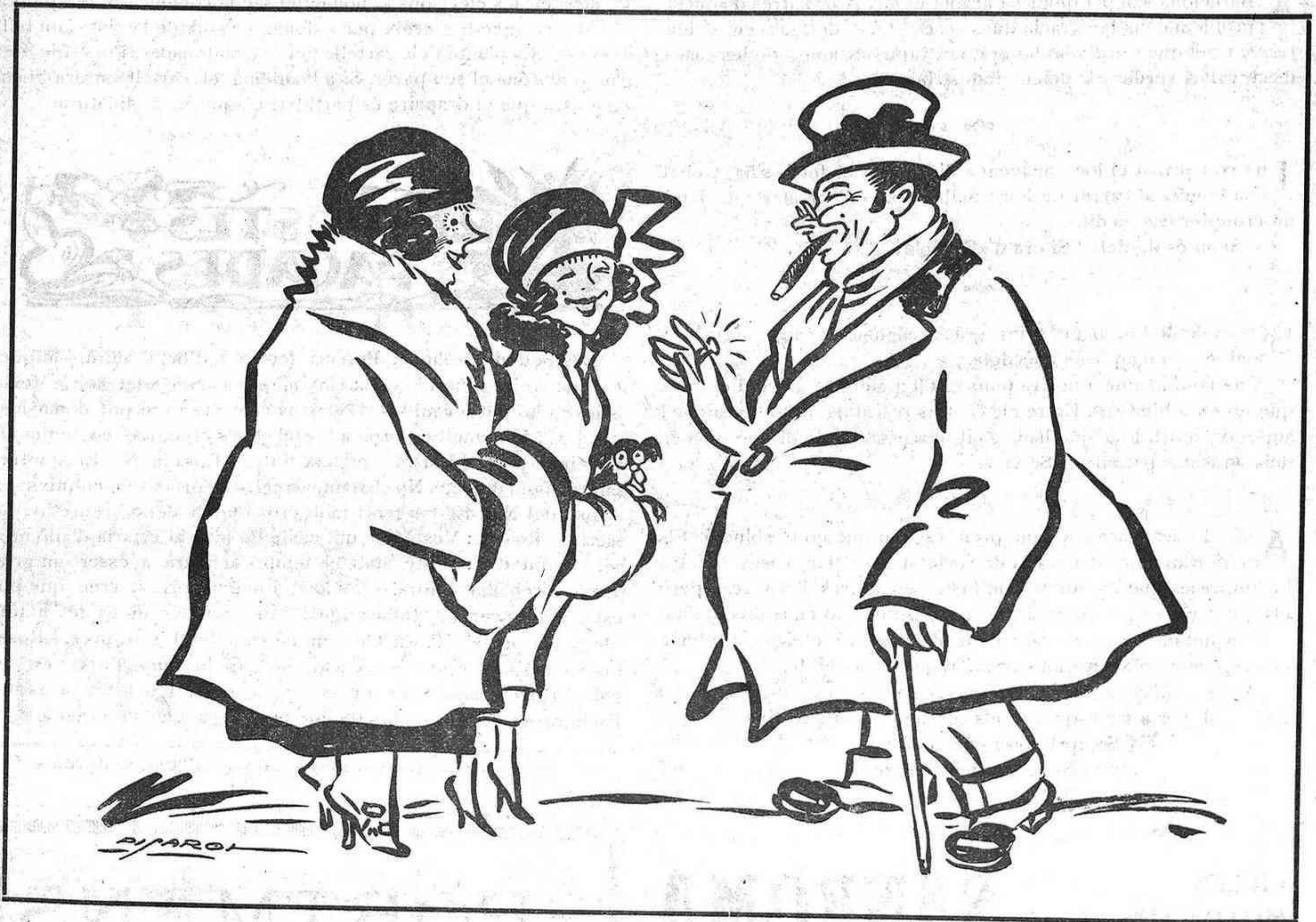
*
**

Visca València!

Tenia necessitat de llençar un crit per a treure'm del damunt l'ombra de la mort. Amic Segrelles, molt em plau que m'hagueu donat motiu d'engegar-lo. Ja es veu ja que sou llevanti de socarrel i que us lleveu d'hora. Si fessiu el *ronsa* com certs artistes no podríeu produir tants de dibuixos i pintures ni tindríeu el *garbo* que teniu en fer composicions fantàstiques ni en barrejar els colors virolats i tocar tantes cordes diferents.

Si mai m'arribo a fer editor, que us en donaré de feina! Sobre tot en acabar el meu poema deliquescent titulat *Remembrances antagòniques*. Jo us he *clissat*, ja. Sou el pintor de les *quimeres*!

En canvi En Genís Capdevila és l'home de la tranquil·litat: deixeu-li pintar flors escollint abans els millors models o fer un que altre paisatge ben ponderat de valors o passar l'estoneta mapant alguna *xula* damunt la tela; improvisada, això si, poc a poquet, sense empentes, perquè la seva tasca no vol soroll.

— Estic desesperada! La nola se'm vol fer cupletista!
 — Ja sap el que's fa! Amb l'art anirà més ben alimentada que amb l'agulla.

Les flors vaporoses i boniques tenen en ell un bon retratista; jo crec que fins les pinta més maques del que són; quins colors, quina frescor i quina gràcia porten!

En Casas Abarca, *abarca* bé el natural camperol i quan es fica pels jardins, hi toca de debó: exposa entre altres pintures escaientes una escala, que En Rusiñol la muntaria, em penso, de bon grat; un paisatge *camprodonià*, que essent una simfonia *verda*, resulta seriós de debó i un jardinet amb *Les últimes roses* encara, que per a mi el voldria.

A la mateixa sala hi té en una vitrina varis esmalts el jove Vallmitjana, que va pel camí d'ésser un bon artista de la mufla, car té bon gust, voluntat i *manetes*.

*
**

A «Cà'l Areñas» exposen dos estrangers: la senyora Elsa Von Arnun, una artista titllada que pinta magnífics interiors molt ben construïts, i En A. Reic, pintor de grapa que se las heu amb els terrossos, els arbres, els bous i els núvols i tot ho fa anar en renou.

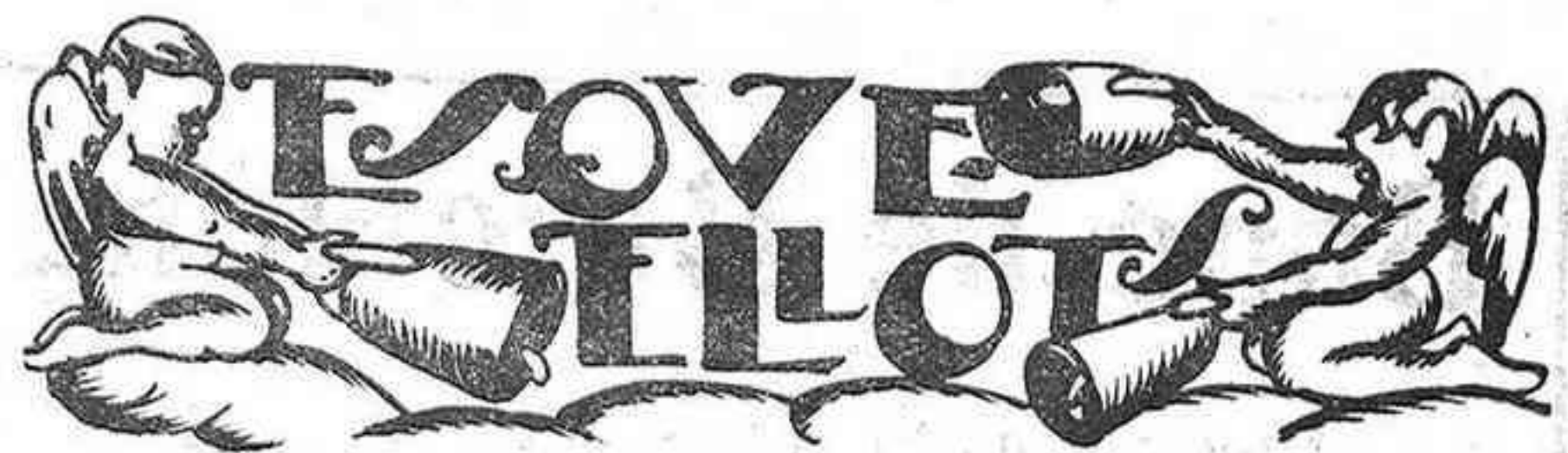
Recordo de la primera, les habitacions de la *Casa de camp de la Reina de Prússia*, del *Castell reial de Badenburg* i la del poeta Goethe, ben suggestives, i del segon, dos paisatges amb uns banyuts arrosse-

gant l'arada, els quals fins sembla que suen, de la força que fan.

I el que sua, soc jo, en veure que el paper s'acaba i em resta bastant per a dir.

Altre dia serà.

C. ARBÓ

Ja estem cansats de llegir en els diaris lo següent:

«Un artista mort de privacions.

Un savi mort de fam.

Una dona morta de fred.»

Nosaltres desitjaríem llegir-hi de tant en tant:

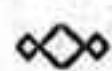
«Un diputat mort de vergonya.

Un industrial mort de misèria.

Un governador mort de remordiments.»

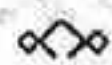
◇◇

A Barcelona sembla que s'ha acabat el joc. A nosaltres d'aquest problema ens fan gràcia dues coses: Que del joc en deien *recreo* i pel que perdia no ho era pas, i que als amos de les cases d'estovalles verdes els deien «industrials».

I un cop acabat el joc—anàvem a dir apagat el foc,—s'ha trobat una bomba al carrer de Fontanella. Això ens ha alarmat. Però un croupier ens ha dit:

—Si no és de debò! Si era d'«El Siglo».

Si això de Melilla pogués fer gràcia alguna vegada, seria ara amb motiu d'aquesta anècdota.

Una família amiga nostra tenia el fill a Melilla. Feia dos anys que no en sabien res. Entre els captius rescatats no hi era. Se'l suposava mort. Fins que han rebut una postal del noi que només deia aquestes paraules: «Se vive!»

Això de les cases a bon preu es veu que no té solució. Els diaris van plens d'antics de societats que fan cases barates i d'empreses que en munten de fusta per un tres i no res, però els qui cerquen pis de modestes pretensions, no en troben enlloc.

L'Ajuntament pel fet de cobrar la *dècima* vé obligat a oferir-nos centenars d'habitacions econòmiques, i no ho fa.

Aquesta *dècima* em sembla que resultarà una rifada com les de Nadal, per a fer esquitxar els cèntims als barcelonins.

Sempre fou lo de la *dècima*
una costum rànica i pèssima.

S'acosten les eleccions i l'home del sac ja comença a fer punxa al ferro que li serveix per a donar davant de la ciutat un bell exemple. Es planten els cartells per les cantonades, i el crític del ganxo hi dóna el seu parer. Si a l'endemà el cartell encara hi és, demostra que el drapaire és partidari d'aquella candidatura.

Pompeu d'Arrahona: Procuri fer-ho millor i anirà.—Miquel Ribalta: Anirà i mercès.—L.: Una miqueta arregladet, anirà. Vostè és jove i ho pot fer millor si demana consells a qui pot donar-los-hi.—J. C: Està molt de broma vostè! Que's creu que no tenim altra feina? Rius i Rius: Lo mateix li dic.—Rosalia N.: El seu treball té algun defecte. No obstant, arregladet, procurem enquivir-lo.—Joan del Nas: El deu tenir molt gros i no li deixa veure lo que escriu.—Rosella: Vostè en un camp de blat hi estaria d'allò més bé.—Jaume d'Ill: Vostè amb el temps arribarà a ésser un gran poeta Treballar i fora!—Nol·leta: Envi'ns prosa; crec que pot estar més encertat.—Julius: Igual li dic; què els hi ha fet a tots plegats la prosa?—P. C.: Tindrem en compte el seu prec.—Rosa-joaquim: Vostè senyoreta, encara no sap lo que són versos. Si vol escriure perquè no fa prosa?—J. Cuadras: Igual dic a vostè. Facin prosa. Estem segurs de que tots plegats ho faran millor.

Imprenta L'Esquella i La Campana :: Carre. de l'Olm, 8. Barcelona

CICLES
MOTOS SUN
Articles per a Sport

SANROMÀ

Balnes, 62 - Tel. A-1445 - BARCELONA

Diògenes amb un llum cercava un home i no el trobà. L'hauria trobat amb la

LAMPARA
VULCAN 1/2 WATT

Es ven a la
Rambla de les Flors, 26 (Botiga)

Banc de Barcelona

Aquest Banc en sa Casa Central i en la Sucursal número 1, continua realitzant les operacions de Compra i Venda de Valors, Renovacions, Conversions, Canvis, Agregació de Fulles de cupons i Revisió de llistes d'amortitzacions

Admet en dipòsit tota classe de valors

SPORTMENS

Per un minimum de preus obtindreu un màximum de qualitat

Jerseys home futbol	Ptes.	3'95
» futbol de tots colors (home)	»	4'95
Pantalons de futbol.	»	3'55
Mitges de futbol, extra	»	2'35
Defenses pell extra.	»	2'95
Genolleres porter, classe extra . . .	«	10'95
» defensa » »	»	7'95
Tobilleres estrangeres classe extra.	»	7'95
Baló reglamentari n.º 5 » »	»	13'95
» » n.º 5	»	7'95
Càmara alemanya extra n.º 5	»	2'75
Manxes per a balons	»	2'95
» per a bicicletes	»	4'95
Passador baló marca Buffalo.	»	0'65
Mitges excursionista amb peu	»	1'95
Calçat futbol	»	15'95

CASA LAYRET

VENDES A L'ENGRÓS I DETALL

Carrer de la Boqueria, 29 - Entrada lliure

Silabari Catalá

Per PAU ROMEVA

Un volum: Pessetes 2

Les cent millors poesies

de la

LLENGUA CATALANA

Triades per E. MOLINÉ i BROSES

Un volum: Pessetes 1'50

EL LLIBRE DELS INFANTS

Per J. PROFITÓS

Un volum: Pessetes 2

TRAGEDIAS

Por VÍCTOR BALAGUER

DOS TOMOS: Pesetas 12

LLETRES CATALANES

VERS I PROSA

Selecció de treballs d'autors antics i moderns per

A. ROVIRA i VIRGILI

Preu: Pessetes 3

GRAMATICA ELEMENTAL

de la

LLENGUA CATALANA

Per A. ROVIRA i VIRGILI

Preu: Pessetes 3

NOVISSIMA

Ortografia catalana Vocabulari ortogràfic

Per A. ROVIRA i VIRGILI

Preu: Pessetes 2

DICCIONARI

Català-Castellà

&

Castellà-Català

Per A. ROVIRA i VIRGILI

EN REIMPRESSIÓ

Obres catalanes d'En C. GUMÀ

Fruyta del temps.— Colecció de poesias, formant quatre tomets titulats: *Fruyta amarga, Fruyta verda, Fruyta agre-dolsa y Fruyta madura*; segona edició il·lustrada. Cada tomet 0'60 de pesseta; tots junts. 2'40

L'amor, lo matrimoni y'l divorci . . . . . 0'60

Del bressol al cementiri . . . . . 0'60

Buscant la felicitat . . . . . 0'60

Petóns y pessichs . . . . . 0'60

Barcelona en camisa . . . . . 0'60

Lo deu del sigle . . . . . 0'60

Home o dona? . . . . . 0'60

La dona nua (Moralment!) . . . . . 0'60

Tipos y topos (Colecció de retratos) . . . . . 0'60

Guerra al cólera. Instruccions pera combatrel. . . . . 0'60

Cla y catalá. Llissons de gramática parda . . . . . 0'60

Don Quijote de Valcarca . . . . . 0'60

Ecce Homo! Monlech en un acte y en vers . . . . . 0'60

Mil y un pensamientos.— Colecció de máximas y sentiments.— Un tomo de unas 100 páginas . . . . . (agotada)

Lo Rosari de l'Aurora.— Album humorístich, ab caricaturas . . . . . (agotada)

Filomena.— Viatje de recreo al interior d'una dona . . . . 0'60

Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferran . . . . 0'60

Sobre las donas.— Polémica entre C. Gumá y Fan-tástich . . . . . 0'60

Gos y gat.— Juguet cómich en un acte y en vers . . . . . (agotada)

Vuyts y nous.— Ab lo «retrato» del autor . . . . . 0'60

Un cap-mas.— Juguet cómich en un acte y en vers. (agot.)

20 minuts de broma.— Un tomet que conté dos monlechs representables, titulats *Tres micos y Un cessant* . . . . . 0'60

Lo pot de la confitura— Colecció de poesias . . . . . (agotada)

La Exposició Universal.— Humorada agre-dolsa . . . . . 0'60

Cura de cristiá.— Juguet cómich en un acte y en vers (ag)

Guia cómica de la Exposició Universal.— Un tomo de 100 páginas, ab un plano y varis dibuixos . . . . . (agot.)

L'amor es cego.— Juguet cómich en un acte y en vers . . . .

Cansóns de la flamarada.— Un tomo de 128 págs. . . . . 1'50

Una casa de dispesas.— Juguet cómich en un acte. (agot.)

La primera nit.— *Impresions de un nuvi* . . . . . 0'60

Lo dia que'm valg casar.— (*Impresions d'una nuvia*) . . . . 0'60

Ensenyansa superior.— Juguet cómich en un acte. (agot.)

Drapets al sol.— Escándol humorístich, il·lustrat . . . . . 0'60

Quinze dies a la lluna.— Gatada en vers, il·lustrada . . . . 0'60

Ni la teva ni la meva.— Comedia en 3 actes y en vers . . . 2'40

Un viatge de nuvis.— Humorada en vers, il·lustrada . . . . 0'60

Quina dona vol vostè?— Humorada en vers, il·lustrada . . . 0'60

Lo primer dia.— Juguet cómich líric, en un acte . . . . . 1'20

Art de festejar.— Catecisme amorós, en vers, il·lustrat per M. Moliné . . . . . 0'60

Guia del conquistador.— 2.ª part del *Art de festejar* . . . . 0'60

Colon o Carnestoltes?— Ensarronada cómica municipal; il·lustració de M. Moliné . . . . . 0'60

Abaix lo existent!— Disbarat cómich en un acte. . . . . (ag.)

Lo Marqués de Carquinyoli.— Juguet cómich en un acte . . . . . (ag.)

Una aventura de amor.— Il·lustrada per M. Moliné . . . . . 0'60

Pelegrins a Roma.— Viatje bufo-trágic en vers, il·lustrat . . . 0'60

Per qué no's casan los homes?— Humorada en vers, il·lustrada . . . . . 0'60

Per qué no's casan las donas?— Humorada en vers, il·lustrada . . . . . 0'60

Jesús Maria Joseph!— Juguet cómich en un acte . . . . . (ag.)

La salsa del amor. . . . . . 0'60

Lo món per un forat.— Humorada en vers, il·lustrada . . . . 0'60

Com se pesca un marit?— Humorada en vers, il·lustrada . . . . . (ag.)

De la Rambla a la Manigua.— Aventuras d'un reservista, il·lustrada . . . . . 0'60

Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba, il·lustrada. . . . . 0'60

Un casament a proba.— Humorada en vers, il·lustrada . . . . 0'60

La senyora de tothom.— Humorada en vers . . . . . 0'60

Lo llibre de les cent veritats.— Edició il·lustrada. . . . . 0'60

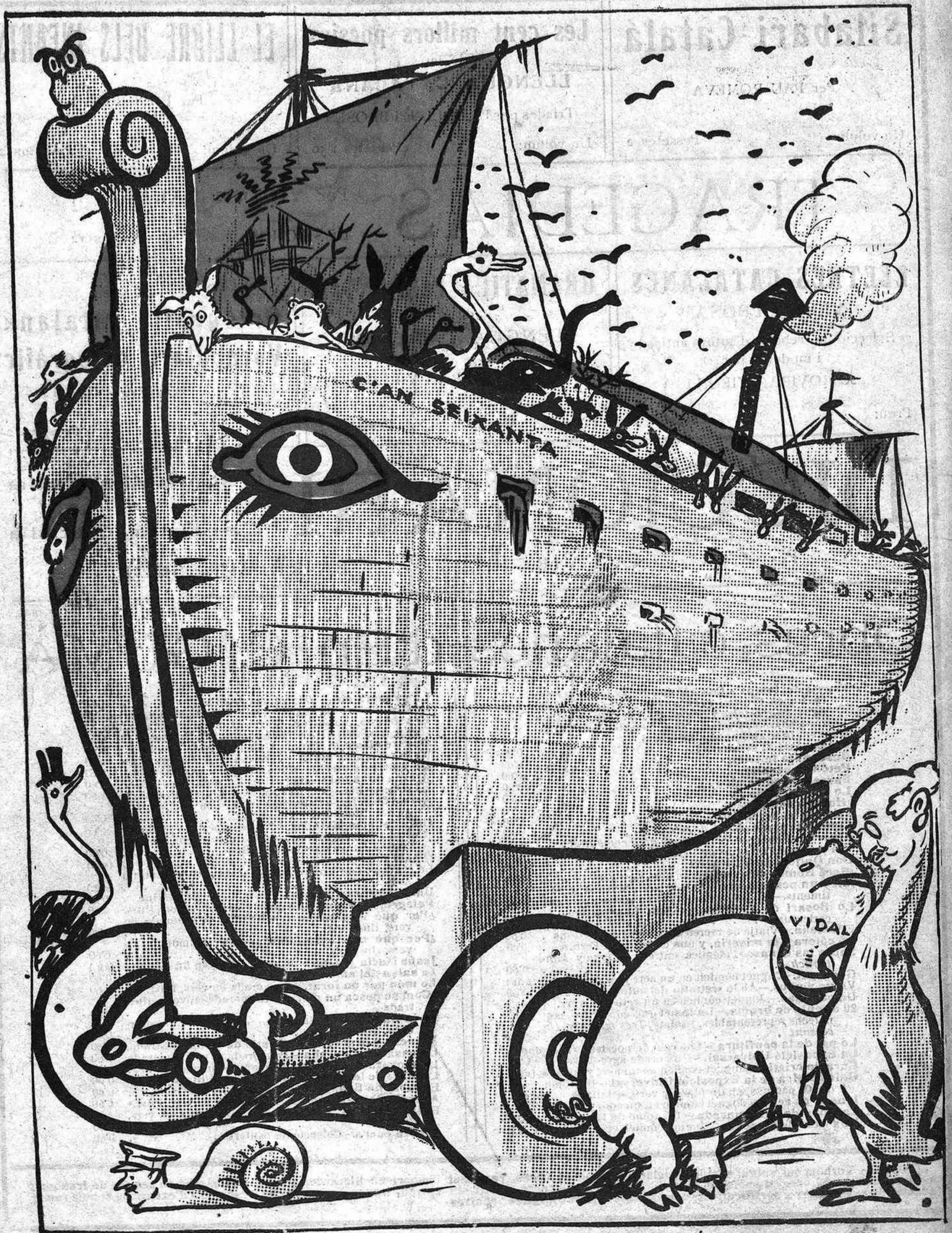
El peccat de Eva.— Humorada en vers, il·lustrada . . . . . 0'60

Agencia de matrimonis.— Humorada en vers, il·lustrada . . . 0'60

Entre faldillas y pantalons.— Humorada en vers, il·lustrada . . . . . 0'60

Sota la parra.— Colecció de cantars . . . . . 0'60

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extraviats si no's remet, ademés 30 céntims per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes

La comparsa que l'Ajuntament de Barcelona presenta al ball de l'Artístic. Ens sembla molt bé.